

Núria Martí Constans va néixer l'any 1966 a Calella de la Costa i fa divuit anys que viu a Girona, ciutat que l'ha fascinada des del dia que hi va posar els peus per primer cop. És llicenciada en filologia catalana i treballa al Consorci per a la Normalització Lingüística. Va ser finalista del premi Just M. Casero l'any 2007 amb la seva primera novel·la, *Hores prohibides* (Amsterdam-Ara Llibres, gener de 2009). Des d'aleshores, l'escriptura l'ha acompanyada i ha resultat guanyadora i finalista de diversos premis literaris, com ara el Tinet de Narrativa curta per Internet 2008 amb el conte *Foc, foc* (Cossetània Edicions). Es descobreix i opina al bloc nuriamarticonstans.blogspot.com.

Sedució secreta

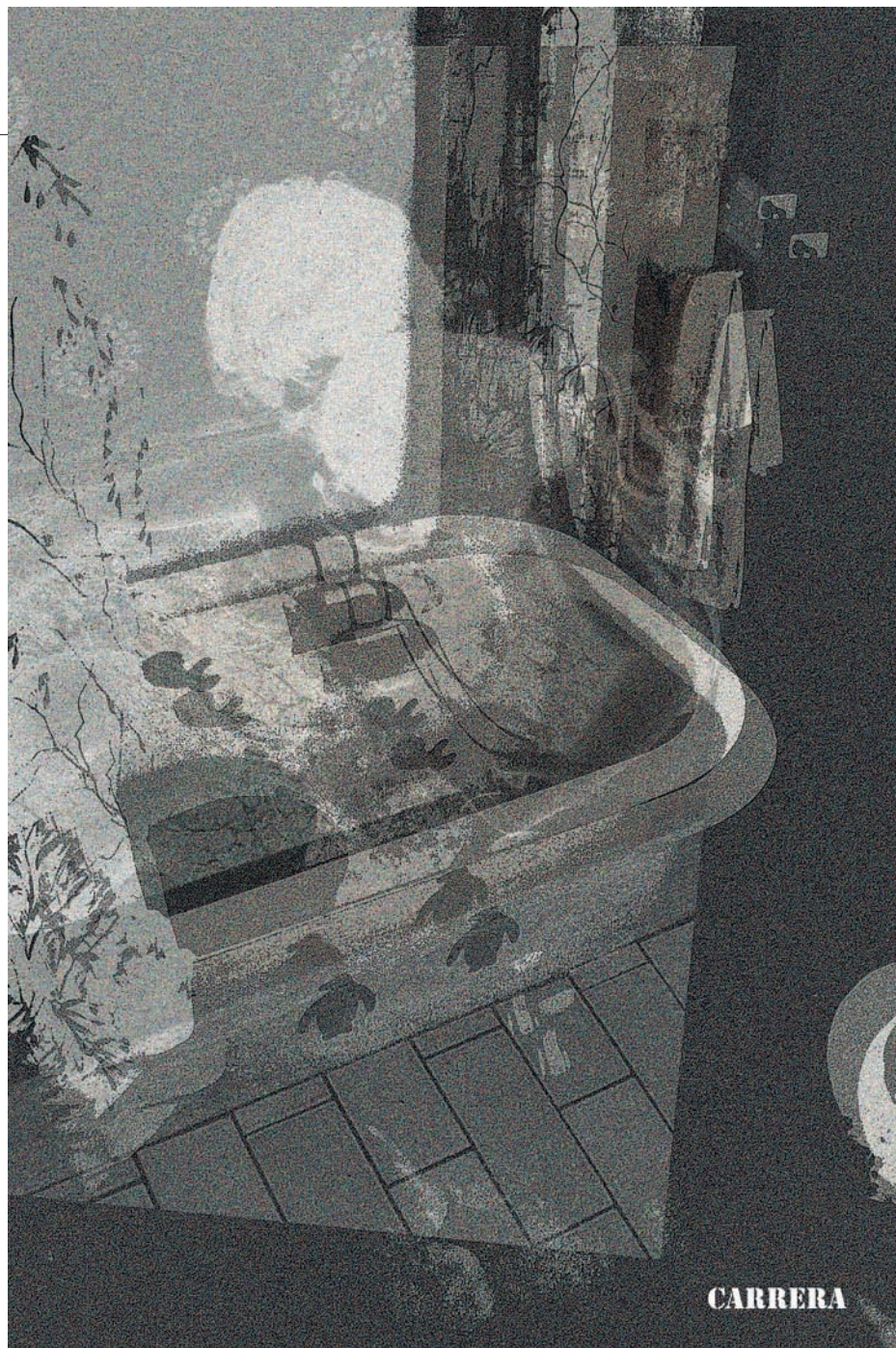

Avui aquest sol de maig és sol d'estiu. Quan t'has assegut a la pedra estripada, estreta, de la porta nua dels Apòstols, has sentit tebior a les cuixes i aire calent a les orelles, al coll, entre els cabells que ell tocava amb la mà un cop i un altre. Satisfeta, li has fet un llogot petit i ell te l'ha tornat i heu somrigut i t'has deixat embolicar per la seva mirada tendra d'un blau indefinit. Més el miraves tu i més t'hi acostaves, més s'apassionava ell amb cada gest teu, més intens era el vostre joc de miralls. Abans de venir us heu banyat, encara s'endevina l'olor dolça del sabó, i dins de l'aigua, li has passat les mans pels braços, que no paraven quiets, pel pit, pel melic, entretenant-t'hi, a poc a poc, sense cap pressa. Has pujat al clatell i li han vingut esgarrifances, i després li has fregat la tovallola acabada d'estrenar per cada plec, per cada racó, i ell parrupejava un xic i tu vivies el seu plaer mentre amb la punta dels dits li feies pessigolles a l'esquena.

Et devora. La plaça és gairebé deserta a aquesta hora, havent dinat, i tot just una turista cansada de tantes escales us contempla de reüll, però t'és igual. Només vols sentir el seu impuls, el vols estrènyer, vols mirarlo, ensumar-lo, palpar-lo, vols deixar-te endur per la seva seducció secreta, que ningú s'imagina com és de poderosa cada mitja paraula, cada mínima abraçada, fins i tot cada llàgrima. Amb

les ungles, t'esgarrapa un xic la pell fina del pit i les venes blavisses s'inflen una mica. Gemegues i aixequés un moment el cap, el temps precís de veure que la turista, des del pou, refeta de la pujada, us enfoca amb la seva Canon professional, i rius amb delit clavant els ulls a l'objectiu, i amb una alegria intensa sents encara més delícia, que et pensaves que ja no era possible viure més complaença.

Quan us separeu, estàs tota humida i la roba es mulla un xic en tapar-te. Ell tanca els ulls, una mà juganera als teus rínxols escabellats, i saps que, com altres vegades, si fos de nit i al llit, s'adormiria de seguida, sense adonar-se dels petons i les manyagues. La

turista us saluda, se'n va cap a la porta principal amb la càmera penjada al coll i mentre camina alça el puny amb el polze enlaire i riu una mica com una babaua. Potser ella també ha flairat la sentor ensucrada d'aquest primer amor, potser també s'ha embadalit amb un somriú innat, també l'han guanyat la frisança de l'altre, l'escalfor del seu cos, les seves carícies instintives.

Aixequés el braç enriolada per dins i saps que demà tornaràs, que t'asseuràs aquí mateix i deixaràs que ell se't mengi. I el dia que, després d'aferrar-se't al mugró amb ànsia, digui «ma-ma», així, repetit i a poc a poc, et desfaràs.